

[Aksel Møller.]

Den etiske og moralske standard, som hele medicinalvæsenet i Danmark har, den tekniske dygtighed, den sikkerhed, som er over det, er vel altsammen fordele, der skal betales, selvom man ikke kan fastslå, hvor dyrt de betales.

Nu er vi altså i den situation, at vi drøfter sagen på grundlag af kommissionsflertallets forslag. Jeg kan tænke mig, at det ærede medlem hr. Mørk har haft sine grublerier med, hvordan han nu kom over på dette flertalsforslag. Jeg er altid fuld af beundring overfor dem, der bare for at samle et flertal vil opgive deres tidligere stilling. Som det ærede medlem sagde i sin tale for et øjeblik siden: „fordi man tror at kunne opnå dette flertal“. Ja, det havde det ærede medlem opnået i det øjeblik, det ærede medlems parti sluttede sig til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards standpunkt. Så let var det for det ærede medlem! Hans betragtninger var stadigvæk stærkt farvet af det synspunkt, som ikke i så høj grad har været fremført af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard som netop af det ærede medlem hr. Mørk og af den højtærede minister, at det drejer sig om at bekæmpe farerne for, at en monopoldannelse skal finde sted i medicinalindustrien. Det er om særnavnenes varighed, en væsentlig del af kampen står. Disse særnævne skulle rumme fare for, at der skal dannes et monopol.

Jeg beklager, at det er mig umuligt at være enig med den højtærede minister og det ærede medlem i dette synspunkt. Vi må hellere engang ved lejlighed slå efter i den store danske ordbog for at finde en eksakt definition af begrebet monopol. Er det et monopol, at en fabrikant fører en vare frem på markedet, giver den et særnavn og får dette særnavn indarbejdet, hvilket ingenlunde udelukker, at akkurat den samme vare eller en variation deraf kan laves på 350 apoteker under et andet navn, eller at udlandet kan konkurrere med den samme vare i samme kvalitet, af samme sammensætning, til det samme formål? Består monopolet blot deri, at man har et navn, som andre ikke har, og har lov at fastholde dette gennem et stykke tid?

Jeg går ud fra, at man bedst kan belyse forskellen på særnavn og fællesnavn ved at gå uden om medicinalindustrien med alle de

malabariske sær- og fællesnavne, som ingen af os på forhånd behersker. Det er klart, at Hof er et særnavn, og Tuborg er et særnavn, og Stjerne er et særnavn. Kunne man tænke sig, at netop fordi disse navne gennem lang tid havde påkaldt det forbrugende publikums opmærksomhed, således at man valgte mellem Hof, Tuborg og Stjerne, burde man efter en tids forløb afskaffe disse særnævne og forlange, at det hele skulle sælges under betegnelsen „øl“? Nu har jeg ikke valgt dette eksempel, fordi øl i visse situationer også kan være et lægemiddel, men for at belyse, at særnævne også ofte er en kvalitetsbetegnelse. De fordele, som en virksomhed kan opnå ved at indarbejde et særnavn for en vare, når denne har en bestemt kvalitet, består for en stor del i, at man har sikkerhed for at få sine daglige anstrengelser med at finde forbedringer betalt.

Det er ud fra sådanne synspunkter, jeg tror, at man med rette kan rejse det spørgsmål, om kommissionsflertallet har fundet den rette udvej, når det mente, at særnavnene kun skulle være tilladt indtil en vis tid, nemlig gælde for 10 år plus 5 år plus 5 år. I de to sidste perioder skal der særlige handlinger til for at opretholde tilladelsen. Jeg mener at måtte fastholde mit eget forslag, stillet overfor de betænkeligheder, som dels industrien, dels fremragende folk fra farmakopé- og lægeverden har fremsat imod, at man på denne meget snertede måde tidsbegrænser særnævne. Det er ikke min mening ved enhver lejlighed at komme ind på de betragtninger, som vi var inde på for nogle måneder siden, da vi diskuterede denne sag, men jeg kan ikke se, at der i den tid, der er gået siden da, er fremført argumenter, der anfægter den betragtning, som blev anlagt for nogle måneder siden om særnavnenes betydning for medicinalindustriens udvikling og vækst, om betydningen af hele den ordning som forudsætning for den eksportindustri, der er opbygget. Jeg kan ikke se, at der i den diskussion, som har været mellem sagkyndige, dels fra medicinens verden, dels fra apotekere, fra medicinalindustrien, er fremkommet synspunkter, som bestyrker mig i, at kommissionsflertallets forslag er det eneste rigtige, og jeg håber, at vi kan gå til udvalgsarbejdet også om denne side af sagen